

Отож, імідж державного службовця відображає рівень підтримки громадянами діючої влади, демонструє ступінь суспільної довіри до неї. Через те, формування позитивного іміджу державного службовця соціокультурної сфери виступає необхідною передумовою успішного розвитку та ефективного функціонування органів державної влади галузі культури. Для суспільства державний службовець повинен бути, в першу чергу, професіоналом з високим рівнем відповідальності до своєї справи, який дотримується морально-етичних норм та норм закону. Щоб досягти поставленої мети, варто застосовувати низку заходів: старанно виконувати службові обов'язки, самовдосконалюватись, розвиватись, застосовувати засоби масової комунікації для повідомлення громадян про результати роботи, виправдовувати очікування громадян, розвивати корпоративну культуру організації. Тож, застосування сукупності зазначених заходів та дотримання відповідного алгоритму сприятиме формуванню позитивного іміджу державного службовця в сучасних умовах розвитку державної служби в Україні у соціокультурній сфері.

Список використаних джерел

1. Кононенко В. І. Діловий етикет та імідж державного службовця: [навч. посіб.] / В. І. Кононенко. – К. : Знання, 2012. – 160 с.; Мельничук Я. Імідж державних службовців / Я. Мельничук // Буковинський вісник державної служби та місцевого самоврядування. – 2011. – №1. – С.40–41; Могильний С. А. Інноваційні технології формування позитивного іміджу посадових осіб органів місцевого самоврядування / С. А. Могильний // Актуальні проблеми державного управління. – Х, 2010. – №2. – (40) 6. – С. 1–8; Верех С. М. Етика Поведінки державних службовців: стан, проблеми і шляхи їх вирішення/С. М. Верех. – Режим доступу: www.kds.org.ua/blog/etika-povedinki-derzhavnih-sluzbovtsiv-stan-problemi-i-shlyahi-ih-virishennya.
2. Зверинцев А.Б. Коммуникационный менеджмент: Рабочая книга менеджера PR. – М.: Глоссарий, 1998.
3. Колодка А.В. Імідж організації як економічна категорія: сутність зміст, основні етапи формування / А. В. Колодка, С.М. Ілляшенко // Прометей. –2012. -№2(38). – С. 164-170 .
4. Котлер Ф. Маркетинг менеджмент. Экспресс курс. 2-е изд. / Пер. з англ. під ред. С.Г. Божук. –СПб.: Питер, 2006. – 464 с.
5. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 року № 889-VII // [Електронний ресурс]. –Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.
6. Бондаренко С.М.; Ліфар К.В. Імідж організації: сутність, зміст та основні етапи формування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://knutd.edu.ua/publications/pdf/TD/2014-2/Bondarenko2015060410.pdf>

Атаманець Ю.

студентка IV курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: к.філ.н., доцент

кафедри інформаційної та

соціокультурної діяльності ТНЕУ

Блашків О. В.

ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЄКТІВ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ

Електронне урядування — спосіб організації місцевого самоврядування за допомогою програмно-апаратних засобів та систем локальних інформаційних мереж, що забезпечує відкритість та прозорість функціонування органу місцевого самоврядування, завчасний та повний доступ до інформації щодо діяльності органу, просте і доступне щоденне спілкування з місцевою владою громадян, представників бізнесу та неурядових організацій.

Поняття «електронне урядування» визначено «Концепцією розвитку електронного урядування в Україні» як «форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян» [1]. Термін «електронного урядування» є відносно новим, але все більше країн світу розуміють його як фактор зростання конкурентоздатності держави на світовій арені.

Конституцією України надано можливість населенню обирати місцеву владу, а електронне урядування надає можливості населенню щодо контролю обраної влади та отримання необхідної інформації про діяльність обранців.

Право на доступ до інформації є одним з невід'ємних прав людини і громадянина. Так, відповідно до ст. ст. 32, 34 Конституції України, які, у свою чергу, ґрунтуються на положеннях ст. 19 Загальної декларації прав людини, ст. 10 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, ст. 18 та 19 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, кожному гарантовано право на доступ до публічної інформації, її вільне збирання, зберігання, використання та поширення, ознайомлення в органах публічної влади, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею. Здійснення цих прав може бути обмежене законом виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя [2, с. 85].

Щодо важливості впровадження електронного урядування на місцевому рівні. Місто виступає лакмусовим папірцем для всіх нововведень щодо розвитку електронного урядування на загальнодержавному рівні, а надання адміністративних послуг громадянам та суб'єктом господарської діяльності, а також залучення їх до процесу прийняття управлінських рішень, безпосередньо знаходить своє втілення саме на місцевому рівні.

На місцевому рівні існують підходи до розгляду впровадження електронного урядування, які окреслилися у термінах «смарт-сіті» (розумне місто), «електронне місто» та «електронний регіон».

Якщо на думку одних дослідників, смарт-сіті (розумне місто) – це поняття, що безпосередньо пов'язується з автоматизацією життєдіяльності міста, навіть його роботизацією [3], то у розробників European Smart Cities кардинально інший підхід до розуміння сутності поняття «розумне місто». На їхню думку, «розумне» місто – це місто, яке ефективно використовує всю доступну інформацію для кращого розуміння і контролю своїх функцій та оптимального використання наявних ресурсів, у тому числі людських ресурсів [4]. Електронне місто – це форма організації життєдіяльності (функціонування) міста з використанням сучасних ІКТ, що включає в себе такі основні складові: електронну адміністрацію, електронну участь та електронні послуги [5, с. 92].

Під «електронним регіоном» розглядається єдина інфраструктура автоматизованої інформаційної системи міжвідомчої взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування області з громадянами та суб'єктами господарювання на основі активного використання інформаційно-комунікаційних технологій для досягнення європейських стандартів якості надання електронних адміністративних послуг, відкритості та прозорості влади для громадян та суб'єктів господарювання.

Інститут громадянського суспільства розробив методичку для оцінювання веб- сайтів органів місцевого самоврядування. Якісне інформаційне наповнення веб- сайту є першою та обов'язковою вимогою. Важливим показником якості веб- сайту є його функціональність, тобто можливість встановлення через веб-сайт зворотного зв'язку з громадськістю та надання послуг.

Проведений моніторинг офіційних веб-сайтів 25 обласних та 50 міських рад показав, що протягом останніх років спостерігається тенденція до збільшення їх кількості та інформаційної наповненості, однак вони потребують удосконалення, бо мають низку

недоліків [6]. Зокрема, на деяких сайтах створено складну структуру розділів та підрозділів; під час завантаження головної сторінки таких сайтів неможливо побачити всі наявні тематичні підрозділи та зрозуміти місцезнаходження певної інформації; наявна пошукова система є відсутньою; більшість веб-сайтів органів місцевого самоврядування знаходяться на етапах інформування і зворотного зв'язку; найбільш широко і ґрунтовно на них представлена довідкова інформація про прізвища і контакти посадових осіб, однак відсутня вичерпна база щодо діяльності органів місцевого самоврядування [7]. Водночас недостатньо уваги приділено розміщенню відомостей, що стосуються бюджету, тарифів та пільг, стану і використання комунального майна, оголошення про земельні аукціони та конкурси і їх результати, звітної документації, плану роботи та розкладу засідань, земельних питань.

Таким чином, на сучасному етапі розвитку нормативно-правової бази в сфері впровадження та розвитку електронного урядування свідчить про багатоманітність норм, наявність дублюючих положень та відсутність ефективного практичного механізму впровадження. На мою думку, на місцевому рівні для прискорення впровадження системи е-урядування необхідно:

- впровадити належне функціонування та наповнення офіційних веб-сайтів (порталів) міста, органів місцевої влади;
- використовувати соціальні мережі та інші способи комунікації з громадськістю;
- забезпечити реальну можливість участі громадян у виробленні та прийнятті управлінських рішень на місцевому рівні, зокрема, шляхом подання електронних петицій;
- забезпечити доступ до відкритих даних;
- відкрито оприлюднювати інформацію про запланований бюджет міста та звітувати про його виконання;
- розробити програми інформатизації області, районів та міст;
- в обласному, районних та міських бюджетах передбачити фінансування даних програм та заходів із впровадження е-урядування;
- покращити функціонування Центрів надання адміністративних послуг, в тому числі надання електронних послуг;
- забезпечити поступову відмову від паперового документообігу та повністю перейти на автоматизовану систему електронного документообігу;
- запровадити систему додаткових стимулів для працівників, зайнятих у сфері обслуговування державних інформаційних ресурсів, з метою збереження існуючих та залучення нових спеціалістів з інформаційно-телекомунікаційних технологій;
- покращити інформатизацією міських галузей та розвитком галузевого електронного урядування.

Список використаних джерел

1. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 р. № 649-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-%D1%80#n14>
2. Електронний уряд: науково-практичний довідник / Укладачі: Чукут С.А., Клименко І.В., Линьов К.О. 2016. 85 с.
3. Leo Hollis Cities Are Good for You. The Genius of the Metropolis. 2015. URL: <http://citiesaregoodforyou.com/about/>
4. European Smart Cities (european smart cities 4.0 (2015). URL: <http://www.smart-cities.eu/?cid=2&ver=4>
5. Чукут С.А. Смарт-сіті чи електронне місто: сучасні підходи до розуміння впровадження еурядування на місцевому рівні. Інвестиції: практика та досвід. 2016. № 13. С. 89–93.
6. Результати моніторингу сайтів міських рад других за величиною міст областей України / Інститут громадянського суспільства. URL: <http://old.csi.org.ua/?cat=28>
7. Рейтинг прозорості 100 найбільших міст України. 2018. URL: <https://transparentcities.in.ua/reytyngprozorosti-mist/reytyng-prozorosti-mist-ukrayiny>